

BRENNAN MANNING

**SEMNĂTURA
LUI
HRISTOS**

Editura Aqua Forte, 2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MANNING, BRENNAN

Semnătura lui Isus, Brennan Manning, trad. Dumitru Dorian,
Cluj-Napoca, Editura Aqua Forte, 2008
ISBN 978-973-7758-42-2

I. Dorian, Dumitru (trad.)

821.111(73)-97=135.1

Traducerea: DUMITRU DORIAN

Lectura: Anton Horvath

Tehnoredactarea: Kitty Bojan

Grafica copertei: Steve Gardener, His Image Pixelworks

Editor: Voicu Bojan

Originally published in English under the title:

The Signature of Jesus by Brennan Manning

Copyright © 1988, 1992, 1996 by Brennan Manning

Published by Multnomah Books

a division of Random House, Inc.

12265 Oracle Boulevard, Suite 200

Colorado Springs, Colorado 80921 USA

All non-English language rights are contracted through:

Gospel Literature International

P.O. Box 4060, Ontario, California 91761-1003 USA

This translation published by arrangement with

Multnomah Books, a division of Random House, Inc.

Copyright © 2008 pentru prezenta ediție: Editura Aqua Forte, Cluj

Editura Aqua Forte, Cluj-Napoca

tel. 0264.433263, 0744.524855, 0721.021177

www.aquaforte.com, e-mail: comenzi@aquaforte.com

Traducerea a fost făcută cu permisiunea editorului după originalul din limba engleză *The Signature of Jesus*. Citatele biblice au fost extrase din varianta de traducere pr. Dumitru Cornilescu, editată de Societatea Biblică Română.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără permisiunea prealabilă din partea editorului.

**Pe calea unei vieți de sfântă ardoare
și neîngrădită credință**

CUVÂNT DE ÎNCEPUT

În cartea aceasta, mi-am lăsat inima și limba să fie ele însele: neșlefuite și convingătoare, aspre și pline de compasiune, întregi și frânte, oneste și provocatoare, scoase din straturile adânci ale existenței, unde sensurile vieții fermentează asemeni unui vin ce se învechește.

Cuvântul profetic cheamă neabătut Biserica să se întoarcă la puritatea Evangheliei și la scandalul Crucii. În numeroasele sale epistole, Pavel întărește faptul că a-l urma pe Isus înseamnă a apuca pe drumul ce urcă spre Golgota. Drumul Calvarului va fi presărat cu scheletele eurilor noastre, cadavrele iluziilor că deținem controlul și cioburile fariseismului, ale spiritualității egocentrice și ale lipsei de libertate.

Marea necesitate a timpului nostru este ca Biserica să devină ceea ce rareori a fost: trupul lui Hristos cu fața întoarsă către lume, plin de iubire pentru ceilalți, indiferent de religie ori cultură, dăruindu-se din belșug într-o viață de slujire, dând speranță unei lumi apăsate de teamă și prezentându-se ca o alternativă reală la rânduiala lumii actuale. „Biserica vrednică de numele său este un grup de oameni în care iubirea de Dumnezeu a risipit vraja demonilor și a falșilor dumnezei și care aduce acum o schimbare în lume”.¹

Nu îmi doresc nici o religie care taie și spânzură, în genul lui Clint Eastwood, nici o figură eroică a lui Isus; nici o religie speculativă care să

Semnătura lui Hristos

închidă Evanghelia în amfiteatrele academiilor; nici o religie zgomotoasă, a sentimentului de bine, care apelează deschis la emoții. Tânjesc după pasiune, inteligență și compasiune într-o Biserică fără ostentație, făcând calm semn lumii să vină să se bucure de pacea și armonia pe care le avem grație prezenței Duhului Sfânt în mijlocul nostru.

Semnătura lui Isus, Crucea, este expresia ultimă a dragostei lui Dumnezeu pentru lume. Biserica este una a lui Hristos crucificat și înviat din morți doar atunci când poartă întipărită pecetea Lui; doar atunci când este orientată înspre exterior și străbate alături de El drumul Crucii. Întoarsă înspre sine însăși, într-o gâlceavă și o teologie care despică firul în patru, Biserica își pierde azi identitatea și își ratează misiunea.

În zorii secolului douăzeci și unu, ceea ce-i deosebește pe credincioșii dedicați de cei lipsiți de dedicație este profunzimea și calitatea dragostei pentru Isus Hristos. Superficialitatea din mijlocul nostru ridică hambare mai încăpătoare în euforia unei evanghelii a prosperității; tendințele modei urmează capriciile de ultimă oră și încearcă să ajungă în rai fredonând; cei înfrânți sunt bântuiți de fantomele trecutului.

Minoritatea biruitoare, însă, fără să se lase intimidată de tiparele culturale ale majorității înregimentate, trăiesc și celebrează ca și cum Isus ar fi aproape – aproape în timp și în spațiu – martor al motivațiilor noastre, al cuvintelor noastre, al comportamentului nostru. Și cu adevărat este.

Fidelitatea față de Cuvânt ne conduce pe calea așa-numitei *mobilități descendente** (celebra expresie a lui Henri Nouwen) în mijlocul unei lumi mobile ascendent. Ne vom găsi nu pe drumul puterii, ci pe cel al neputinței; nu pe drumul succesului, ci pe cel al slujirii; nu pe drumul larg al gloriei și popularității, ci pe acela îngust al batjocurei și respingerii.

A fi creștin înseamnă a fi asemeni lui Hristos. Trebuie, într-un fel, să ne pierdem viața pentru a o afla. Creștinismul nu îl propovăduiește doar pe Dumnezeu răstignit, ci, de asemenea, pe oamenii răstigniți. „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume!” (Galateni 6:14). Nu există ucenicie fără

*Downward mobility (engl., n.tr.)

Cruce. Nu sunt un discipol al lui Isus dacă trăiesc alături de El doar în Betleem și Nazaret, dar nu și în Getsimani și pe Golgota.

Sunteți, oare, chemați la o viață de ucenicie radicală? La sărăcia Maicii Teresei? La rugăciunea pustnicilor deșertului? La martiriul lui Dietrich Bonhoeffer? La viața de celibat a lui Isus și a lui Pavel? La o viață de prooroc? La o activitate de propovăduire în schimbul persecuției și privațiunilor? Eu, oare, sunt?

Pe măsură ce veți reflecta asupra acestor întrebări și veți citi cartea de față, veți avea nevoie de onestitate și discernământ. Nu toți sunt chemați, precum tânărul bogat, la o renunțare radicală, literalmente la tot (vezi Marcu 10:17-30).

Isus nu le-a spus niciodată lui Lazăr și surorilor lui, Marta și Maria, să renunțe la ceea ce au. Nu i-a anunțat pe Nicodim și pe Iosif din Arimatea că sunt excluși din împărăție. Bogatul Zacheu a spus: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor” (Luca 19:8) – nu tot, ci jumătate. Și, cu toate acestea, Isus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta” (v. 9). Reacția lui Zacheu este suficientă pentru a moșteni împărăția cerurilor. Fapt ce se regăsește în răspunsul lui Ioan Botezătorul către mulțime: „Cine are două haine să împartă cu cine n-are nici una” (Luca 3:11).²

Există diferite grade de ucenicie. La puțin timp după convertire, am început să invidiez în taină generozitatea spiritului, rugăciunea adâncă și darurile spirituale ale celorlalți din comunitatea bisericii. Mi-a rămas neștersă în amintire experiența de ușurare și eliberare pe care am trăit-o când, într-o zi, în timp ce mă rugam, mi-au căzut sub ochi cuvintele lui Ioan Botezătorul: „Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer” (Ioan 3:27).

Unii dintre noi au fost atât de traumatizați de viață, încât simpla supraviețuire, pas cu pas, este singura lor grijă. Alții au fost atât de înrăiți de circumstanțe, speriați de infirmitatea fizică și emoțională ori loviți și dărâmați de capriciile vieții, încât de-abia mai pot privi dincolo de propriile lor nevoi. Spre exemplu, William Barry se gândește la bărbatul din care a

Semnătura lui Hristos

fost alungată o legiune de draci. După ce îl tămăduiește, „Pe când Se suia El în corabie, omul care fusese îndrăcit Îl ruga să-l lase să rămână cu El. *Isus nu i-a dat voie*, ci i-a zis: ‘Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine’” (Marcu 5:18-19, sublinierea îmi aparține). După câte se pare, bărbatul nu s-a plâns de această „respingere” ca de o nedreptate. De fapt, „El a plecat și a început să vestească prin Decapole tot ce-i făcuse Isus. Și toți se minunau” (v. 20).³

După câte se pare, acest bărbat nu era chemat la o ucenicie radicală. Și totuși, era chemat, la fel cum suntem și noi, la ascultarea atentă a celui dintâi cuvânt adresat nouă de către Dumnezeu. Acest cuvânt este darul pe care ni-l facem nouă înșine – existența, natura, biografia, unicitatea și identitatea noastră. Tot ceea ce avem și suntem reprezintă unul dintre modurile unice și irepetabile prin care Dumnezeu a ales să se exprime pe Sine în spațiu și în timp. Fiecare dintre noi, creat după chipul și asemănarea Lui, este încă o făgăduință către univers că va continua să îl iubească și să îi poarte de grijă.

Cu toate acestea, chiar și atunci când credința ne convinge că suntem un cuvânt al lui Dumnezeu, este posibil să nu ajungem să cunoaștem ce încearcă Dumnezeu să spună prin noi. Thomas Merton scria: „Dumnezeu mă rostește ca pe un cuvânt care conține un gând fragmentar despre El Însuși. Un cuvânt nu va putea înțelege niciodată vocea care îl rostește. Dar dacă sunt fidel conceptului pe care Dumnezeu îl exprimă prin mine, dacă sunt fidel gândului pe care acesta îl conține și pe care sunt menit să îl întrupez, voi trăi din plin realitatea Sa și Îl voi descoperi pe El în toată ființa mea, iar pe mine nu mă voi găsi. Mă voi pierde în El”.⁴

Cu răbdare și perseverență, trebuie să așteptăm ca Dumnezeu să ne deslușească ceea ce vrea să spună prin noi. O astfel de așteptare presupune răbdare și atenție, precum și curajul de a te lăsa rostit. Acest curaj vine numai prin credința în Dumnezeu, *care nu rostește cuvinte mincinoase*.

Una dintre uimitoarele lecții ale Bibliei o aflăm în imaginea lui Dumnezeu care se folosește în mod suveran de ființele umane, în fragilitatea lor, pentru a-și împlini scopurile. Nu întotdeauna îl alege pe

cel sfânt și cucernic ori chiar pe cel echilibrat emoțional. Venerabilul Liebermann, un misionar plin de forță al secolului nouăsprezece, era un maniaco-depresiv care nu putea trece un pod fără a simți dorința irepresivă de a se arunca! „Duhul Sfânt este purtătorul darurilor, iar aceste daruri ajung uneori în locuri neobișnuite”.⁵ Dumnezeu își dăruiește harul din abundență, dar în mod inegal. Nu oferă explicații de ce pe unii îi cheamă la o ucenicie radicală, iar pe alții nu.

Fiindcă suntem cu toții cerșetori privilegiați, însă neîndreptățiți, la ușa îndurării lui Dumnezeu, cei chemați la o ucenicie radicală și au acest har nu au nici un motiv de fală: „Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari” (1 Corinteni 1:27).

Darul uceniciei radicale este har pur pentru cei ce nu trebuie să îl ceară, fiindcă cele mai adânci dorințe pe care le purtăm în inimă nu stau sub puterea noastră. Dacă nu ar fi așa, am decide asupra dorințelor respective și am termina povestea. Curajul de a trăi ca prooroc și ca îndrăgostit este dincolo de posibilitățile omenești. Fără harul lui Dumnezeu nu ni-l putem dori nici chiar pe Dumnezeu. Fără harul lui Dumnezeu, nu pot porni pe calea propovăduirii lui Hristos. Toată bunăvoința și hotărârea mea îndârjită nu au reușit să mă țină treaz. În toate sălile din țară unde se desfășoară întâlnirile Alcoolicilor Anonimi stă atârnat mesajul: „Iată, fără harul lui Dumnezeu nu m-aș putea opri”.

Această temă este ilustrată cu multă forță în romanul *Franny și Zooney*, al lui J. D. Salinger. Bessie îl bate la cap pe fiul ei, Zooney, să îi ofere asistență medicală specializată surorii lui, Franny. Zooney reflectă atent la această problemă. În cele din urmă, el spune: „Pentru ca un psihanalist să fie de vreo ispravă cu Franny, ar trebui să fie unul de un soi aparte. Nu știu. Ar trebui să creadă, înainte de toate, că harul lui Dumnezeu l-a inspirat să studieze psihanaliza. Ar trebui să creadă că numai datorită harului lui Dumnezeu n-a fost călcat de un camion până să-și obțină autorizația de practică. Ar trebui să creadă că harul lui Dumnezeu l-a înzestrat cu inteligența nativă de a-și ajuta în vreun fel pacienții. Nu cunosc nici un analist competent care să gândească în asemenea termeni.

Semnătura lui Hristos

Însă acesta e singurul tip de psihanalist care ar putea să-i fie cu adevărat de ajutor lui Franny”.⁶

Ceea ce dorește Isus să vadă în ucenicia radicală este ceea ce a văzut în copii: un spirit de absolută receptivitate, totală dependență și încredere radicală în puterea, îndurarea și harul lui Dumnezeu mijlocit prin Duhul lui Hristos. El a spus: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5).

După cum ultima mea carte, *Evangelia vagabonzilor*, vorbește despre harul radical, așa *Semnătura lui Isus* vorbește despre ucenicia radicală. Ucenicia este răspunsul nostru la har. Indiferent de cât har primim și indiferent de nivelul de ucenicie la care suntem chemați, fiecare creștin stă sub Crucea lui Isus Hristos, în care ne găsim mântuirea.

Oricât de ascunsă și lipsită de dramatism ar fi mărturia voastră, mă rog să fiți îndeajuns de îndrăzneți pentru a fi diferiți, îndeajuns de smeriți pentru a face greșeli, îndeajuns de curajoși pentru a sta în mijlocul focului și îndeajuns de adevărați pentru a-i ajuta pe ceilalți să vadă că proza nu este poezie, vorbirea nu este muzică, iar lucrurile tangibile, vizibile și trecătoare nu sunt proprii ființelor pecetluite cu sângele Mielului.

Domnul zisese lui Avram:

„Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.”

Avram a plecat, cum îi spusese Domnul, și a plecat și Lot împreună cu el. Avram avea șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran. Avram a luat pe Sarai, nevasta sa, și pe Lot, fiul fratelui său, împreună cu toate averile pe care le strânseseră și cu toate slugile pe care le câștigaseră în Haran. Au plecat în țara Canaan și au ajuns în țara Canaan. Avram a străbătut țara până la locul numit Sihem,

Cuvânt de început

până la stejarul lui More. Canaanii erau atunci în țară. Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului care i Se arătase. (Geneza 12:1-7)

Capitolul 1

DE LA HARAN LA CANAAN

Când Avram pleacă din Haran – „din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău” – pornește într-o călătorie pe care nu o mai făcuse niciodată către o țară pe care nu o mai văzuse niciodată. El pleacă nu fiindcă poate prevedea rolul pe care îl va juca în istoria mântuirii, ci pur și simplu datorită experienței sale personale, experiența spirituală în care Dumnezeu îi vorbește. Nu are un plan pe care să îl traseze în amănunt; nici o putere de a înțelege trecutul pe care să își sprijine decizia; nici un model prin care să își dobândească o identitate psihologică. Experiența spirituală a devenit o chemare: Dumnezeu este cel ce călăuzește. Iar viitorul este al lui Dumnezeu.

Dumnezeu îi va arăta, cu timpul, țara.

Dumnezeu îl va face părintele unui popor.

Numai Dumnezeu va face din viața lui o binecuvântare pentru toți copiii nefericiți și neajutorați ai acestui pământ.

Lucrul hotărâtor în acest moment pentru Avram nu este o perspectivă a următorilor douăzeci de ani, ci calitatea experienței religioase, o înrăurire din partea lui Dumnezeu în prezent. Fapt care ne aduce la esența credinței: a crede într-un Dumnezeu personal care mă cheamă și mă călăuzește. Avram dă ascultare chemării. Pentru moment, chemarea este suficientă. Dacă ar fi cerut să afle mai multe detalii și

Semnătura lui Hristos

aspecte practice ale planului de bătaie, ar fi dat dovadă de contrariul credinței, întrucât credința nu se întemeiază niciodată pe garanții umane.

În Noul Testament, Zaharia, care a vrut să fie sigur, a insistat pe garanția divină înaintea de a se supune cuvântului lui Dumnezeu (vezi Luca 1:18). Aceasta nu este credință.

Călătoria bărbatului care va deveni cunoscut sub numele de Avraam este paradigma credinței autentice în întregul ei. Se mișcă în obscuritate, în indefinit, în ambiguitate, și nu în cadrul unui plan predeterminat, clar conturat. Fiecare determinare viitoare, fiecare pas următor se relevă doar din înțelegerea puterii pe care Dumnezeu o exercită în clipa prezentă. „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat *fără să știe unde se duce*” (Evrei 11:8, sublinierea îmi aparține). Realitatea vieții îi impune unui creștin să părăsească ceea ce este stabilit, evident și sigur și să meargă în pustiu, fără explicații raționale și fără să-și justifice hotărârile ori să-și asigure viitorul. De ce? Numai și numai pentru că Dumnezeu indică această mișcare și îi oferă făgăduința Lui.

Este instructiv de amintit că înainte de a-l întâlni pe adevăratul și unicul Dumnezeu, Avraam, la fel ca toți ceilalți din tribul său și din ținutul Haran, avea mai multe convingeri religioase. (Chiar și un ateu le are, întrucât a nu crede în Dumnezeu este, în esență, o convingere religioasă.¹) Ceea ce s-a întâmplat cu Avraam a fost că Dumnezeu l-a chemat de la acele convingeri religioase la credință – un pas uriaș.

Pentru creștinii contemporani, este o deosebire esențială între convingere și credință. Convingerile religioase sunt expresia vizibilă a credinței noastre, devotamentul nostru față de persoana lui Isus. Totuși, atunci când convingerile creștine moștenite din familie și transmise nouă prin tradiția Bisericii nu au la temelie o experiență a lui Isus Hristos care să ne cutremure și să ne schimbe viața, prăpastia dintre declarațiile noastre de credință și experiența credinței se mărește, iar mărturia noastră este lipsită de valoare. Evanghelia nu va convinge pe nimeni decât atunci când ne-a convins pe noi înșine cu atâta putere încât ne-a transformat.

De ce, după două mii de ani, mai puțin de o treime din populația pământului este creștină? De ce personalitățile multor creștini pioși sunt

atât de opace? De ce Friedrich Nietzsche le reproșează creștinilor că „nu arată de parcă ar fi mântuiți”? De ce auzim atât de rar în ziua de astăzi ceea ce bătrânul avocat spunea despre John Vianney: „Un lucru extraordinar mi s-a întâmplat astăzi: L-am văzut pe Hristos într-un om?” De ce bucuria, entuziasmul și recunoștința noastră molipsitoare nu îi umple și pe ceilalți cu dorul de Hristos? De ce pasiunea și spiritul lui Petru și Pavel sunt atât de evident absente din palida noastră existență?

Probabil fiindcă atât de puțini dintre noi am pornit în călătoria credinței peste prăpastia dintre cunoaștere și trăire. Preferăm mai degrabă să citim harta decât să vizităm locul pe care ea îl indică. Spectrul actualei noastre convingeri ne spune că nu experiența este reală, ci, de fapt, explicitarea pe care noi o dăm experienței. Convingerile noastre – pe care William Blake le numește „poticniri plâsmuite de minte” – ne îndepărtează de înțelegerea experienței personale.

Daniel Taylor scrie:

Lumea laică a ideilor practică aproape exclusiv jocul îndoielii și, de obicei, se arată disprețuitoare față de oricine nu îl practică. Ironic, însă, este faptul că Biserica face același joc la scară mare. Misterul Evangheliei, paradoxul întrupării și minunata taină a harului sunt încremenite într-un sistem extrem de raționalizat și/sau autoritar de teologii, coduri, reguli, prescrieri, rânduiri ale slujbelor și forme de cârmuire a Bisericii. Totul este scris, organizat, astfel încât toate pot fi determinate, iar cei aflați în eroare depistați.²

Drumul de la Haran la Canaan este călătoria peste prăpastie. Trebuie să trecem definitiv dincolo de convingeri, pentru a ajunge la credință. Da, suntem chemați să ne încredem în Isus. Însă convingerea noastră ne invită imperios către ceva mai presus, *credința* în El. Credința care ne va obliga să urmăm gândul lui Hristos, să adoptăm o viață de rugăciune, de mărinimie, bunătate și implicare în zidirea împărăției Sale, nu a împărăției noastre.

Semnătura lui Hristos

Când Dumnezeu i-a adresat lui Avraam chemarea de a renunța la siguranța lumii familiare lui, i-a cerut, totodată, să se lepede de convingerile religioase politeiste. Toate noțiunile sale anterioare despre Dumnezeu s-au șters. Același proces se impune și în cazul nostru. Când îl întâlnim pe Dumnezeu revelat prin și în Isus Hristos, trebuie să ne revizuim toate ideile anterioare despre Dumnezeu. Isus, ca revelator al Divinității, îl descrie pe Dumnezeu drept dragoste. În lumina acestei revelații, trebuie să renunțăm la sistemul dăunător și găunos al legalismului, moralismului și perfecționismului care deformează Vestea cea Bună, transformând-o într-un cod etic mai degrabă decât într-o poveste de dragoste.

Isus a lovit de moarte plaga unei convingeri religioase care își pierduse sufletul și nici măcar nu știa acest lucru. Fariseii au deformat imaginea lui Dumnezeu în aceea a unui contabil distant care îi pândește mereu pe păcătoși (iar într-o bună zi ne va înhăța dacă socotelile noastre nu vor fi în ordine). Fariseii erau atât de ocupați să perfecționeze și să cizeleze formulele religiei, atât de asiduu studiau ideile în care credeau, încât uitau realitatea semnificației convingerilor lor. Crezuseră de atâta vreme, dar credința lor se tocise. Îl așteptaseră de atâta vreme, încât așteptarea lor s-a anchilozat.

Și totuși, în ciuda condamnării religiei fariseice de către Isus, spiritul legalismului, „precum cea mai otrăvitoare sămânță într-o grădină năpădită de buruieni, a crescut din belșug pe tulpinele secolelor”.³ Mulți creștini cunosc încă teama, fiindcă adoptă în continuare ideea unui Dumnezeu foarte diferit de ceea ce a propovăduit Isus. Aceștia rămân în Haran, cu vechiul lor sistem de convingeri intact. Ei cred că se pot mântui stând nemișcați și ținându-și respirația sau obligându-se la post, veghe ori acte eroice, în speranța că vor obține aprobarea lui Dumnezeu.

În repetate rânduri, Isus a afirmat că frica este dușmanul vieții.

„Nu te teme; crede numai” (Luca 8:50).

„Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția” (Luca 12:32).

„Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!” (Matei 14:27).

Teama dă naștere unei prudențe care pune stavile, unei rețineri, unei așteptări inerte, oamenii ajungând să nu își mai amintească ce așteaptă

ori pentru ce trebuie să se mântuiască. Atunci când ne temem mai mult de eșec decât iubim viața; când suntem stăpâniți de gândul la ceea ce am putea avea decât de gândul la ceea ce am putea deveni; când suntem bântuiți de discrepanța dintre eul nostru ideal și eul nostru real; când suntem chinuiți de vină, rușine, remușcare și autocondamnare, atunci ne tăgăduim credința în Dumnezeu iubirii. Dumnezeu ne cheamă să ridicăm tabăra și să pornim, asumându-ne o libertate riscantă, în călătoria către un nou Canaan. Când, însă, amânăm din teamă, înseamnă nu numai că luăm decizia de a rămâne în Haran, ci și că nu avem încredere.

Eu însumi, în credința mea șovăielnică, am stat pe gânduri la chemarea lui Dumnezeu de a mă căsători cu Roslyn. Am amânat această decizie timp de trei ani (fapt care era în sine o decizie) sperând că Dumnezeu va obosi așteptând, iar vocea lăuntrică a Adevărului va răguși. Înainte de a părăsi cadrul familiar al vieții franciscane, doream ca Dumnezeu să schițeze direcții precise astfel încât să pot ști în mod clar încotro mă îndreptam. Firește, credința autentică ocolește o asemenea certitudine. Ceea ce înseamnă că nu ne putem agăța de nimic. Întotdeauna trebuie să lăsăm ceva în spate fără să privim înapoi (vezi Luca 9:62). Dacă refuzăm să mergem tot înainte și stăruim asupra semnelor și dovezilor tangibile, credința noastră slăbește, iar aceasta înseamnă necredință. Ironia e că, de-a lungul întregului drum pe care l-am parcurs, convingerile mele religioase au rămas ferme și neclintite.

Dumnezeul lui Avraam, care este Dumnezeu și Tatăl lui Isus Hristos, nu reprezintă o amenințare. Certitudinea pe care El vrea ca noi să o trăim, să o dezvoltăm, să o arătăm, având parte de deplinătatea vieții, este premisa de bază a credinței autentice. Totuși, ezitarea mea de a spune rugăciunea de abandonare a lui Charles de Foucauld – „Tată, fă din mine ce îți va plăcea” – arată că sunt încă sub stăpânirea scepticismului și fricii: *Fie ca Dumnezeu să-mi riște sănătatea, reputația și siguranța. Poate să mă lipsească de bretelele mele roșii și de ceasul Rolex și să mă trimită în Tanzania ca misionar. Dacă, însă, mă va lăsa să stau în templul lumii mele familiare, mă voi încredința Lui din toată inima.*

Credința biblică este o atitudine dobândită treptat, trecând prin numeroase momente de criză și încercări. În timpul probei dureroase la

Semnătura lui Hristos

care este supus cu fiul său Isaac (vezi Geneza 22-1-19), Avraam învață că Dumnezeu vrea ca noi să trăim, nu să murim, să prosperăm, nu să decădem. El știe că Dumnezeu, care îi cere să aibă speranță împotriva tuturor aparențelor, este demn de încredere. „Probabil aceasta este esența credinței: să fii convins că Dumnezeu este demn de încredere”.⁴

Louis Evely ne spune povestea unei bătrâne care citește *Vie de Jesus*, cartea lui Renan, și multe alte „breviare ale scepticismului”. Aceasta afirmă: „Pur și simplu nu pot crede că Hristos este Dumnezeu. Dacă ar fi fost, mi-ar fi dat o dovadă, pentru că mi-am dorit sincer să cred în El”. Ea nu dorea nicidecum să creadă; dorea să știe, să descopere fapte care să îi satisfacă intelectul. Dar credința adevărată nu stă doar în intelect. Adevărul care este Hristos nu este exclusiv rațional. Când iubim pe cineva, o mie de argumente nu fac nici măcar cât o dovadă, după cum o mie de obiecții nu dau naștere nici măcar unei îndoieli.⁵

Dacă am învățat un lucru în perioada învăluită în ceață a vârstei mele de mijloc, este că acea călătorie de la Haran la Canaan este una personală. Fiecare din noi avem responsabilitatea de a răspunde, individual, chemării lui Hristos și de a ne consacra Lui în mod personal. În Hristos cred oare, sau în predicatorii, învățătorii și puzderia de mărturisitori care mi-au vorbit *despre* El? Este Hristosul credinței mele cu adevărat al meu sau este al teologilor, pastorilor, părinților și al lui Oswald Chambers? Nimeni – părinți, prieteni sau biserică – nu ne poate absolvi de decizia personală fundamentală pe care trebuie să o luăm cu privire la natura și identitatea fiului Mariei și lui Iosif. Întrebarea adresată lui Petru, „*Dar voi cine ziceți că sunți?*”, este adresată fiecăruia așa-zis ucenic.

Să ne oprim un pic ca să reflectăm asupra credibilității Celui care ne cheamă. Îmi cere să risc totul pe baza afirmației că El este calea, adevărul și viața. Spre deosebire de Buddha, Mahomed și alți întemeietori din cuprinsul vastei lumi a religiilor, El mă invită nu doar să cred în învățătura Lui, ci să îmi pun credința în El. Cine este tâmplarul nazarinean care cutează să-mi ceară să mă abandonez Lui?

Arborele Său genealogic lasă de dorit. În Evanghelia lui Matei, genealogia lui Isus, fiul lui David, fiul lui Avraam, evanghelistul include numele unor femei cu reputații îndoielnice: Tamar, nora lui Iuda,

deghizată în prostituată pentru a rămâne însărcinată cu el (vezi Geneza 38:12-30); Rahav este faimoasa prostituată a Ierihonului (vezi Iosua 2:1); iar Batșeba a dat naștere unui copil în urma unui adulter cu Regele David, care, nereușind să-și ascundă paternitatea, i-a ucis bărbatul, pe Urie (vezi 2 Samuel 11).

În mod evident, Dumnezeu nu îi alege în mod obligatoriu pe cei cu o origine curată pentru a-și săvârși lucrarea în lumea aceasta.⁶ În cartea lor, *Toxic Faith*, Steve Arterburn și Jack Felton fac o listă cu douăzeci și una de convingeri nocive ale unei credințe toxice. „Dumnezeu se folosește doar de uriași spirituali” ocupă un loc de frunte pe această listă:

Mulți nu se pot bucura de binecuvântările ce le oferă slujirea celorlalți din cauza convingerii că Dumnezeu se folosește doar de cei perfecți sau care sunt aproape de perfecțiune... În experiența mea de viață, la fel ca în Scriptură, nu mi-a fost dat să văd decât tocmai contrariul. Dumnezeu se folosește adesea de cei cu mari defecte sau care au avut parte de multă durere ca să îndeplinească sarcini vitale pentru împărăția Sa... Nimeni nu este într-atât de netrebnic în fața lui Dumnezeu pentru a nu putea fi folosit de El.⁷

Într-adevăr, genealogia lui Isus nu inspiră încredere în natura Sa mesianică. Ce să mai spunem despre nașterea Lui? Învăluită în obscuritate? Da, categoric obscură și deloc glorioasă. Împrejurările nașterii Sale sunt discordante, ca să nu spunem mai mult. („Ei bine, imaginați-vă spunând cuiva că fiul vostru, despre care se știe că s-a născut la șapte luni după nunta voastră și pe care îl consideră, pe drept motiv, o amenințare la legea și ordinea civilă și ecleziastică, a fost zămislit de Sfântul Duh!”⁸)

Treizeci de ani mai târziu, un țăran galilean relativ lipsit de educație se duce la râul Iordan pentru a fi botezat de către Ioan cu botezul pocăinței spre iertarea păcatelor. Cariera Sa este lansată. Nu devine nici politician sau economist, nici general sau scriitor recunoscut, deși, fără îndoială, a fost un povestitor și întrucâtva poet. În timp ce cutreiera satele țării, familia Lui a ajuns la concluzia că și-a ieșit din minți (vezi Marcu 3:21). Cărturarii zilelor acelea îl credeau posedat de diavol (vezi Marcu 3:22), iar cei ce îl întâlneau îl ocărau cu vorbe grele. În

Semnătura lui Hristos

cele din urmă, a fost executat ca un eretic, blasfemiator, prooroc mincinos și înșelător al poporului, după un proces în fața celor mai înalte tribunale ale țării.

Acesta este Fiul lui Dumnezeu? Acesta este omul care mă cheamă să îmi dedic întreaga viață Lui? Cel care îmi spune că viața nu are nici un sens fără El?

Că izvorul credinței poate fi găsit într-un om a cărui naștere s-a petrecut în circumstanțe obscure și, prin aceasta, este expus suspiciunilor și care a murit ca un nelegiuit; că substanța credinței noastre constă în convingerea că cei ilegitiimi, păcătoșii și nelegiuiții îi pot spune „Ava” lui Dumnezeu; că prostituatelor pot intra în Împărăția lui Dumnezeu înaintea celor virtuoși din punct de vedere religios – aceasta nu este o perspectivă a credinței accesibilă speculației ori simțului comun!

Simpla lectură a Bibliei nu poate, de una singură, să atragă după sine fervoarea credinței. Nici convingerile părinților, dascălilor ori bisericii, nici mărturia prietenilor, nici cultul ori crezul, nici pravila ori instituția, nici cărți cum este aceasta ori o mie de predici rostite de Billy Graham, Tony Campolo și Chuck Swindoll nu pot, prin ele însele, să dea naștere dorinței de a te dăruii credinței.

Posibilitatea ca un om să recunoască în umanitatea fragilă a lui Isus plenitudinea puterii lui Dumnezeu de a mântui vine numai prin intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu. „Credința radicală nu este o realizare, căci, dacă ar fi așa, ne-am dori-o și am înfăptui-o. De fapt, ea este un dar, iar noi suntem liberi să reacționăm în conformitate cu ea, să veghem și să ne rugăm”.⁹ Pavel, scriindu-le corintenilor, mărturisește că Duhul, oferit de Isus, face posibil actul cel mai elementar al vieții creștine: „Nimeni nu poate zice: ‘Isus este Domnul’, decât prin Duhul Sfânt” (1 Corinteni 12:3).

Credința pe care Isus a insuflat-o ucenicilor Săi a avut un impact atât de profund, încât acestora le-a fost imposibil să creadă că există cineva care s-ar putea ridica la nivelul Lui ori l-ar putea depăși, nici măcar Moise ori Ilie și nici măcar Avraam. Un prooroc, un judecător ori un Mesia care să vină după Isus și să fie mai mare ca El era de neconceput. Nu era nevoie să aștepte pe altcineva. Isus era totul. Isus era tot ceea ce iudeii speraseră vreodată și pentru care se rugaseră. Isus împlinea, sau urma să împlinească, fiecare făgăduință și fiecare proorocie. Dacă cineva trebuie să judece lumea la sfârșit, El trebuie să fie acela. Dacă cineva trebuie să fie numit Mesia, Rege, Domn, Fiu al lui Dumnezeu, cum ar putea fi altcineva decât Isus?